

nuffigt Skridt paa dette Omraade, der vil være tjenligt til Fremme af Patienternes Vel.

Jeg finder det heller ikke betimeligt i Øjeblikket at gaa til de foreslaaede Ændringsforslag af den Grund, at de, som allerede berørt, ville medføre, at Statens Udgifter til Sindssygevesenet forøges. Men den første Forøgelse paa dette Budget maa gaa til en ny Sindssygeanstalt, den er saa paatrængende nødvendig, at vi maa se at føre den igennem hurtigst muligt, og jeg haaber allerede i Begyndelsen af næste Rigsdagssamling at kunne møde fuldt ud rustet med Planer til den og med Angivelse af, hvor den skal ligge, saa at vi forhaabentlig hurtigst muligt kunne faa den gennemført. Nu er der her ved 3die Behandling bevilget et Beløb paa 30,000 Kr. til Forarbejder i saa Henseende, og jeg haaber, at disse skulle være færdige, naar Rigsdagen igen træder sammen. Det er en Bevilling, der maa føres igennem.

Dernæst findes der i Betænkningen en Udtalelse om, at en fælles Ledelse vil kunne medføre større Ensartethed i Driften og formodentlig ogsaa betydelige Besparelser. Men Udvalget vil ikke stille Ændringsforslag derom, det har henvist til Ministeriet at tage Tanken op til Overvejelse. Jeg skal hertil bemærke, at denne Tanke ikke er mig ny. Det var en af de allerførste Tanker, jeg havde som Minister, om der ikke her var et Punkt, hvor der kunde spares, idet jeg gaar ud fra, at hver Anstalt i Øjeblikket søger for Indkøb for sit Vedkommende, men der maa kunne skaffes bedre og mere regelmæssigt Indkøb, naar det sker i Fællesskab, og den Tanke slog mig ikke alene for Sindssygeanstaltnes, men ogsaa for Fængslernes Vedkommende. Nu da jeg ser, at der ogsaa i den lovgivende Forsamling er Jordbund for en saadan Tanke, vil det ligeledes være en af de Ting, jeg vil beskæftige mig med i Sommer og lade undersøge, saa jeg kan meddele Tinget Resultatet til næste Aar. Derfor skal jeg ogsaa være lydhør paa det Omraade, for saa vidt altsaa angaar en fælles økonomisk Drift af Sindssygeanstalterne. Derimod mener jeg, der ikke er nogen Trang til, at der skulde være en højeste Overlæge over de 4 andre Overlæger. Jeg tror ligesom det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted), at det kunde medføre megen Gnidningsmodstand.

Ordføreren (Kierkegaard): Jeg takker den højtærede Minister for de Ud-

talelser, han fremkom med. Det slog til, hvad jeg havde ventet, at Ministeren vilde tage Tanken om en fælles Ledelse under Overvejelse. Ja, det fremgik endog af hans Tale, at det allerede for ham var en gammel Tanke. Jeg tror ogsaa, det vil føre Fordele med sig, som vi til sin Tid ville blive glade ved.

Maa jeg overfor Ordføreren for Ændringsforslagene (Sigvald Olsen) sige, at det er ganske rigtigt, at der i hele Udvalget har været Sympati for Tanken om at give Plejepersonalet større Frihed og mindre Arbejdstid, det udtalte jeg allerede i mit første Foredrag. Men naar vi ere vegne tilbage derfor, er det i første Række af Hensyn til de dermed forbundne store Udgifter, men i anden Række ogsaa, fordi vi have været noget angst for at gribe ind i Ledelsen af disse store Anstalter med Hensyn til Arbejdstiden og gribe ind i Forhold, som vi ikke herinde paa Rigsdagen kunne være fuldstændig klare over. Det forekommer mig imidlertid, at efter at Mindretallet har hørt Justitsministerens velvillige Udtalelser om, at han vilde gøre, hvad han formaaede, for, saa vidt det var muligt, i Fremtiden at skaffe Plejerne bedre Vilkaar med Hensyn til Frihed, kunde Mindretallet føle sig tilfredsstillet med disse Udtalelser, og jeg vil derfor henstille til Mindretallet, om ikke det vilde finde det rigtigt at tage Forslaget desangaaende tilbage.

Sigvald Olsen: Vi have nu hørt den højtærede Ministers Udtalelser og Løfte om, at han stadig vil have sin Opmærksomhed henvendt paa at forsøge at give Plejepersonalet paa vore Sindssygehospitaller en udvidet Frihed, og ligeledes om, at der skal blive taget Hensyn til det andet Forslag, vi have stillet med Hensyn til den fastsatte Arbejdstid, saaledes at forstaa, at den som Regel ikke overstiger det Antal Timer, der her i Ændringsforslaget er nævnt, og saaledes, at det kan ske, naar Overlægen finder, det kan være tilladeligt, uden at de Forhold forrykkes, der nu en Gang bør være paa disse Anstalter. Efter dette finder jeg paa egne og Medforslagsstilleres Vegne, at vi ville gøre Plejepersonalet paa vore Sindssygehospitaller en større Tjeneste ved for Øjeblikket at tage disse Forslag tilbage end ved at lade dem komme til Afstemning. Vi trøste os saa til, at Overlægerne ville af det her fremførte forstaa, at der er Hensyn at tage ogsaa til det underordnede Plejepersonale. Jeg har nemlig den Opfattelse, at det er rig-